

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 198/2023
14.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Чедомир Голубовић, адвокат из ..., против тужене „Erste bank“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2514/20 од 13.04.2022. године, у седници одржаној 14.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2514/20 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1227/17 од 01.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење тужене од 27.01.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 188.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2514/20 од 13.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба, потврђена првостепена пресуда и одбијени захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на одређено време почев од 2010. године, на пословима ..., а оспореним решењем од 27.01.2017. године отказан му је уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 1 и тачка 5. и став 3. тачка 1. и 8. Закона о раду, због више учињених повреда радних обавеза и непоштовања радне дисциплине. Имајући у виду опис послова радног места тужиоца и његово радно искуство, односно да је био упознат са обавезним процедурама пословања код тужене, судови су утврдили да по истим тужилац није континуирано поступао, да је својим свесним пропуштањем дужног чињења учинио повреду радне обавезе прописане законом и општим актом тужене, као и да је својим односом према послу и радним обавезама испољио немарно и несавесно поступање, односно некоректан и непрофесионалан однос према послодавцу и колегама, које понашање представља повреду процедуре и правила тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац својом кривицом учинио повреде радних обавеза које су му оспореним решењем стављене на терет, из чега произлази да је исто законито, донето и потписано од стране овлашћених лица, па су тужбени захтев одбили као неоснован.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован, а за своје одлуке дали су јасне и ваљане разлоге које прихвата и на које упућује овај суд.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или је могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Одредбом члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује у правном лицу – надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца или лице које они овласте, а ставом 2. да се овлашћење из става 1. овог члана даје у писаном облику.

Према одредби члана 24. став 3. тачка 20. Статута тужене, извршни одбор банке одлучује о радноправним питањима запослених у банци у складу са прописима којима се уређује радни однос и актима банке из ове области, осим о питањима у вези политике зараде и осталих примања запослених у банци. Одредбом члана 44. став 3. Статута, предвиђено је да при закључивању правних послова и предузимању правних радњи из делокруга извршног одбора, председник извршног одбора банке дужан је да обезбеди потпис најмање једног члана тог одбора, а ставом 5. да председника извршног одбора у случају одсутности замењује један од чланова извршног одбора, на основу писаног пуномоћја које даје председник извршног одбора, уз потпис још једног члана извршног одбора.

Одредбом члана 127. став 1. Колективног уговора туженог од 12.11.2014. године, предвиђено је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа запослених код послодавца одлучује председник извршног одбора у складу са законом, статутом, овим уговором, другим актима послодавца и уговором о раду, да председник

извршног одбора може овластити запосленог код послодавца да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, као и да се овлашћење даје у писаном облику.

У контексту наведених материјално-правних одредби, изузетак од обавезе из члана 192. Закона о раду да директор одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, односи се на пословање банака због њихове специфичне организације и начина управљања, те код њих о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује извршни одбор банке у складу са прописима којима се уређује радни однос и актима саме банке. Ово произлази и из члана 1. Закона о банкама којим је, између осталог, предвиђено да банке немају директора, већ у њима постоје управни и извршни одбори као органи управљања. Председник извршног одбора банке је оно лице по члану 192. Закона о раду које одлучује о радно правном статусу запослених. Значи у овој радној средини извршном одбору у банци поверена су одлучивања о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, с тим што се ово овлашћење, у складу са законом, може пренети на другог.

У конкретном случају оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоцу потписали су ББ директор сектора послова са малим и средњим предузећима и јавним сектором, док ВВ директор службе људских ресурса чије су име и презиме и службена функција одштампани на крају решења, није потписала решење, већ је за њу решење потписао ГГ, запослен код тужене, по овлашћењу ВВ од 01.01.2013. године.

Одлуком тужене о овлашћењима за потписивање бр. ... од 10.07.2012. године, чланом 26. регулисано је питање овлашћења за одлучивање о појединачним правима, обавезама и одговорности запослених и то под А. За запослене у свим секторима/службама и то за, између осталог, доношење решења и закључење споразума којима се отказује уговор о раду односно престаје радни однос запослених овлашћени су надлежни директори сектора и служби са директором Сектора људских ресурса. Из овлашћења од 01.01.2013. године датог од стране ВВ – директора Сектора људских ресурса утврђено је да је истим овлашћен ГГ запослен код тужене, да може у случају одсутности или спречености директора Сектора људских ресурса, у име и за рачун друштва „Erste bank“ АД Нови Сад да одлучује о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, те да потписује отказе уговора о раду, решења о удаљењу са рада и др. Овлашћење је дато на основу чл. 76. Закона о банкама, чл. 25. и 44. Статута тужене, чл. 192. Закона о раду и чл. 3. тачка 3.3 Одлуке тужене о овлашћењима за потписивање бр. ... од 10.07.2012. године. Из овлашћења од 01.01.2013. године датог од стране председника ИО и члана ИО тужене утврђено је да је истим овлашћен ГГ запослен код тужене, да може у случају одсутности или спречености директора Сектора људских ресурса, у име и за рачун друштва „Erste bank“ АД Нови Сад да одлучује о свим правима, обавезама и одговорностима из радног односа, те између осталог да потписује отказе уговора о раду, решења о удаљењу са рада и др. Овлашћење је дато на основу чл. 76. Закона о банкама, чл. 25. и 44. Статута тужене, чл. 192. Закона о раду и чл. 3. тачке 3.3. Одлуке тужене о овлашћењима за потписивање бр. ... од 10.07.2012. године.

Нижестепени судови су на основу наведених одлука и овлашћења правилно закључили да су као доносиоци оспореног решења у истом наведени ББ, директор Сектора послова са малим и средњим предузећима и ВВ директор Сектора људских ресурса, као лица која су за то овлашћена одлуком тужене о овлашћењима за

потписивање бр. ... од 10.07.2012. године. Као други потписник на оспореном решењу са ББ стоји потпис ГГ, који је оспорено решење потписао уместо ВВ и то на основу овлашћења од 01.01.2013. године датог од стране ВВ – директора Сектора људских ресурса, као и на основу овлашћења од 01.01.2013. године датог од стране председника ИО и члана ИО тужене, па су ревизијски наводи да је спорно решење потписано од стране неовлашћеног лица ГГ неосновани и без утицаја на законитост и правилност побијане другостепене пресуде.

Неосновани су и ревизијски наводи да је побијана другостепена пресуда донета погрешном применом материјалног права због непотпуно утврђеног чињеничног стања.

По оцени Врховног суда правилно је побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, с обзиром да су у конкретном случају испуњени услови из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. и став 3. тачка 1. и 8. Закона о раду због више учињених повреда радних обавеза и непоштовања дисциплине од стране тужиоца, учињених његовом кривицом, детаљно описани у нижестепеним пресудама. Пре доношења оспореног решења тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду, чиме му је омогућено да се о њима изјасни сходно члану 180. Закона о раду (што тужилац није учинио) па је оспорено решење донето у процедури прописаној Законом, како су то правилно утврдили нижестепени судови. Како је тужиоцу законито отказан уговор о раду, тужена није у обавези да тужиоца врати на рад сходно члану 191. став 1. Закона о раду, због чега је правилно одбијен и захтев тужиоца за реинтеграцију.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, ревизија тужиоца је одбијена као неоснована и одлучено је као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**